Starý mlýn - Šťáhlavský, Jindřich

Rec.:
Do toho starého, opuštěného mlýna jsme si chodívali hrát už jako děti
a pokaždé nás v tichu rozbořených stěn přepadával strach,
jakoby jakési zvláštní, děsivé napětí umocňovalo smutek a ponurost tohoto místa.

Až jednou, bylo to už k večeru, kdy nás nedaleko odtud zastihla strašlivá bouře.
Před deštěm a vichřicí jsme se schovali do bývalé stáje, nebo lépe do toho, co z ní ještě zbývalo.

Blesky křižovaly oblohu a v jednu chvíli ozářily také zadní část našeho úkrytu.
Strnuli jsme. Tam, opřený o kamenný kvádr seděl člověk - a po čase, když jsme překonali rozpaky
nám začal vyprávět příběh, který se stal téměř před třemi stovkami let.

Bylo to právě v takové bouři, kdy zaklepal na okované dveře mlýna mladý muž,
jeho tvář byla zarostlá plnovousem a jeho oči, jeho oči ty se smály, když žádal nerudného mlynáře o nocleh.
Ten se nejdříve dlouho rozpakoval, ale když cizinec vytáhl z objebného váčku několik zlaťáků,
snad až příliš ochotně ho zval dál. V kuchyni pak své ženě šeptal, že mladík má u sebe takové bohatství,
které by pro ně znamenalo zbavit se už navždy té proklaté dřiny a dopřát si do sytosti všeho po čem kdy toužili.

Od slov nebylo daleko k činům a jen noc byla svědkem jejich krutosti
a starý, léta nepoužívaný náhon ukryl oběť jejich zločinu.

Ráno vyšlo Slunce jako každý den a první sedlák, který přijel s nákladem obilí musel dlouho bouchat a křičet
než se objevil brunátný obličej mlynáře a ještě než se stačil nadechnout k nadávce sedlák vykřikl:
"Tak co jste tomu říkali?"
"A čemu jako?", opatrně se zeptal mlynář.
"No přeci, přeci syn se vám po letech vrátil a nechtěl ani přespat u nás ve vesnici!"

Mlynář prý zešílel. Jeho žena se utopila nedaleko místa, kde ležel její syn.
A vypravěč, ten té noci zmizel stejně tajemně jako se objevil.